BISERJE KRŠĆANSKE NEVINOSTI

✲

PRIREDIO VIKTOR RUDOLF

—

NOVO POPRAVLJENO IZDANJE

OSIJEK 1924.
TISAK LJUDEVITA SEKLERA

„Pustite malene k meni . . . . .!"

BISERJE KRŠĆANSKE NEVINOSTI

PRIREDIO VIKTOR RUDOLF

NOVO POPRAVLJENO IZDANJE

OSIJEK 1924.
TISAK LJUDEVITA SEKLERA

Nema zapreke.

Dr. P. ĆJELATOVIĆ, v. r.
cenzor.

Br. 618-1924.

Može se dati u štampu.

† ANTUN, v. r.
biskup i apostolski administrator.

Đakovo, dne 19. svibnja 1924.

****

Drago dijete!

Nebrojena su dobročinstva, što ih je dobri Bog iskazao nama bijednim ljudima. No najveći znak ljubavi Svoje pokazao nam je Gospodin Isus, kad nam se dao za hranu u presvetoj pričesti. Ništa zato na svijetu ne smijemo ljubiti i častiti, kao što dragoga Spasitelja u tom otajstvu ljubavi Njegove prevelike.

S kolikim dakle, dijete drago, poštovanjem treba da pristupiš k tomu izvoru svakoga blaga. Kako nježna mora da bude tvoja ljubav k Isusu, kad je tolika ljubav Njegova k tebi, te hoće da se tako usko s tobom sjedini. Čisto mora da je srce tvoje, u koje sveti Gospodin dolazi.

Pripravljaj se zato za sv. pričest što ljepše!

Ponajprije treba da bude **velika** tvoja **vjera**, da je Isus doista nazočan u presv. oltarskom sa-

kramentu. Zato dozivaj u pomoć riječi Isusove: „Kruh, što ću ga ja dati, tijelo je moje za život svijeta"; pa one riječi, što ih je rekao na posljednjoj večeri: „Ovo je tijelo moje, ovo je krv moja." Vjeruj ponizno riječi Hristovoj, jer je to riječ Boga, koji je vjekovita istina!

Neka bude veliko tvoje **ufanje.** Gospod govori: „Tko jede moje tijelo i pije moju krv, ima život vječni," pa opet dalje: „Koji jede tijelo moje i pije krv moju, ostaje u meni i ja u njemu." Uzdaj se, dijete moje, u riječ Hristovu, jer je to riječ Boga, koji je u obećanju svojem postojan i vjeran!

Neka bude velika **ljubav** tvoja k onomu dobromu Isusu, koji te tako milo zove k sebi, da te privine na dobro Srce Svoje. Ta zar ne znaš kako je ljubio malene i govorio: „Pustite k meni malene?" Zar ne znaš, kako ih je milovao, dragao i blagosivao? Zato ljubi, dijete, Onoga, koji tako ljubi tebe, ljubi Ga svom dušom i svim srcem!

Iz te ljubavi neka izađe iskreno **kajanje,** što si dobroga Spasitelja toliko puta grijesima rastužio, pa Mu čvrstu vjeru zadaj, da Ga nikada više rastužiti ne ćeš.

K svemu tomu pridruži živu **želju**, da u tvoje srce dođe. Zovi Ga milo, nježno, kako dobro dijete zove svoju dragu majku. Zovi Ga, jer te ljubi više nego tvoja rođena majka.

Tako ćeš evo dostojno primiti Isusa, tako ćeš ga razveseliti, samo na taj način ostat će On u srcu tvojem, a ti ćeš biti sretno i blaženo.

Da se naučiš ovako primiti Isusa u presv. pričesti, evo ti živih primjera tvojih drugova i drugarica, koji Ga tako primahu. Ugledaj se na njih, čitaj ovu knjižicu, po primjeru njihovu pristupaj k stolu Gospodnjemu s ljubavlju i čeznućem, pa kao što je Isus njima udijelio puno milosti Svoje, tako će ih udijeliti i tebi. To ti ja želim i od dobroga Isusa iz sve duše molim.

****

BISERJE
KRŠĆANSKE NEVINOSTI

****

Najljepše jutarce.

Pred par godina stajah osamljen na vrhu uskoga visokoga brijega. Bilo je to u četiri sata s jutra. Sumrak je još svuda nijemo prekrivao dô i brijeg, šumu i livadu. Pod mojim je nogama u nedoglednoj daljini snivao još vas svijet. Najednom se počelo daniti i sumraka je polako nestajalo. Istočni se oblaci sjahu krasno u živoj svjetlosti zlatnoga sunca. U obližnjoj šumici nastao život. Iz tisuću se grla čula mila pjesmica sve u čast Boga velikoga; iz doline se opet čuli bistri glasovi zvona, koja su pozdravljala tako milo, tako sveto. Na istoku zasjalo veličanstveno sunce u vatri i zlatu. To bijaše lijepo jutarce. Osjećao sam, da sam bliže nebu nego zemaljskoj prolaznosti. Pomislio sam tada na ona tri mladića u ražarenoj peći, pa sam s njima uskliknuo: „Hvalite Gospoda svi stvorovi njegovi i uzvisujte veličanstvo njegovo!

Lijepe vi zvijezde na nebeskom svodu, sunašce blago i mjesec blijedi, doline, gore, polja, livade, svi vi od najuzvišenijega stvora do najneznatnijega crvića hvalite i slavite Gospoda, jer njegovo je milosrđe beskrajno!"

Tisuću puta je od ovoga ljepši onaj dan, kad stupamo pred žrtvenik Božji, da primimo prvu svetu pričest. O koliko nedužnih srdaca željno i nestrpljivo čeka taj dan, da što prije svane! A kad je i nadošao, tad bi najradije, da uvijek traje, jer je tako lijep i veličanstven.

„Stani sunče i mjeseče!" poviknuli bi s Josuom, koji je tako molio sunce i mjesec.

I zvonašca tad zovu u crkvu tako bistro i svečano, da nikad još nijesu tako ljupko ozvanjala.

Isus dolazi u srce, u ono srce, koje je toliko godina za nj jedino kucalo.

I napokon, kad već jednom ovaj svečani dan prođe, još nam ostaje mila uspomena na nj, pa kad se kasnije pričešćujemo, uvijek zamišljamo na to: „Kod svake pričesti vraćaju se radosti bijele nedjelje. Tad opet dolazi k nama Isus, a s njim nebeska radost, blažena sreća i božanski mir."

Blažena čuvstva prvopričesnika prikazat će-

mo najbolje pismom, što ga je jedno dijete pisalo svojoj majci, koja je bila daleko od njega, pa nije mogla da pribiva toj svečanoj zgodi.

Mila moja majčice!

Nemam riječi, kojima bi ti opisala sreću, koju sam uživala na dan prve svoje pričesti. Doista to bijaše za mene najljepši dan; bila sam tako sretna. Žao mi je jedino, da na vijeke ne traje. Bio je posvećen mojemu Bogu, i njegov će biti do zadnjega daha moga.

Mila majčice! O da znaš, kako sam već dan prije bila sretna, kad sam se ispovijedala. Nebeski mir vladao mi dušom. Sama nedužnost resila mi srce. O kako sam bila sretna! Navečer još išla sam u crkvu, da pohodim moga dragoga Spasitelja. Bila sam sasvim sama pred oltarom, pa sam razmišljala o tom, kako će mi se idući dan sam Spas iz svetohraništa dati za hranu i radost moje duše.

Drugoga jutra ustala sam vrlo rano, pa sam se brzo obukla i opet pošla u kapelicu. Svetu misu pratila sam veoma pobožno, a oči mi se orosiše suzama, kad nam je svećenik u kratkoj besjedi prikazao sreću toga dana. Ah! već mi je bilo teško, da još nijesam primila sveto tijelo Spasiteljevo. I napokon je došao i na mene red. Pristupim k žrtveniku, pokleknem i s najvećom sam pobožnošću čekala, da me pohodi moj Spas.

Kad sam primila svetu pričest, bilo mi je u duši tako voljko, da sam se počela razgovarati s dobrim

Isusom. Ja sam s njim govorila, a činilo mi se kao da čujem njegov glas: „Jest, ljubljena kćeri moja, ja sam uza te na čistom prijestolju ljubavi; sveti anđeli okružuju mi prijestolje."

Suze su mi ovlažile oči, jer mi srce bijaše tako radosno i uzbuđeno, — ah, bijahu to suze ljubavi i nevinosti. Isus traži moje srce. Ja mu ga poklanjam na vijeke.

Kad sam poslije sv. pričesti tako milo govorila sa božanskim Isusom, preporučila sam mu u iskrenoj molitvi Tebe, majko, moga dobroga oca i sve ljude — dobre i zle.

Cio taj dan sprovela sam u neobičnoj pobožnosti — upravo sveto. Bog moj, koji je vrelo božanskog mira i ljubavi, prebiva u meni. Kod obnove krsnoga zavjeta odrekla sam se vraga i svih njegovih opakosti i odlučila sam živjeti jedinomu Bogu i Spasitelju svomu. Poslije toga pošli smo pred oltar Blažene Djevice. Tamo poklekosmo. Iz zahvalna srca hvalili smo miloj našoj majci za sva dobročinstva i ljubav, kojim nas grješne obasiplje; pa smo tvrdo obećali, da ćemo biti dobra Marijina djeca.

Bila sam uopće vrlo sretna; ništa mi nije dušu ni srce tištilo; bila sam sva Božja — pa takova želim i do groba ostati. Poslije večernje molitve legla sam na počinak. U mislima mi bio jedino Bog, a kad već htjedoh da usnem, pričinilo mi se kao da čujem neki tajanstveni glas: „Spavaj, spavaj, milo moje čedo; ja sam uza te, a nad tobom bdije cijeli nebeski zbor."

Tad sam zaspala, a san mi bijaše doista sladak, kako mi je obećao moj Spasitelj.

Tako je prošao ovaj svečani dan. O kako bi rado, da još uvijek traje, jer mi je bio najsretniji dan u mojem životu.

Zdravstvuj, mila majko, pozdravljajući Te od srca, ljubi Te Tvoja kćerka *Vjerica.*

Tko nije zaplakao, kad je čitao ovaj list, koji je potekao iz nedužne ljubavi k milomu Spasitelju. Iz toga lista najbolje vidimo, kako ćuti nevino srce na dan prve svete pričesti.

O, kad bi naše srce ostalo tako čisto i nedužno do posljednje ure života, kako je čisto bilo na prvoj svetoj pričesti!

Ivica.

Mali Ivica primio je prvu svetu pričest u 13. godini. Cijela njegova rodbina, a ponajpače njegovi roditelji, veselili su se tomu danu. Roditelji su bili veoma imućni pa su mu kupili novo odijelo za taj svečani dan.

Među njegovim saučenicima bilo je vrlo mnogo siromašne djece, pa kad je on došao toga dana lijepo odjeven, gledala su ga ta djeca milim po-

gledima. Promatrali su mu cipelice, šarene čarape, kaputić i lijepu mornarsku kapu. Na očima se svima mogla čitati žalost, da moráju danas u poderanoj odjeći pribivati sretnome činu — prvoj svetoj pričesti.

Ivica je to opazio, pa su mu se uboga djeca smilila. Zato poslije svete mise umoli svoju majku, neka bi dopustila, da bi šestero djece smjelo k njima na zajutrak. Majci se dopade Ivičina samilost, pa mu to drage volje dopusti, a od radosti zasja joj se suza u oku.

Ivica pozove tu šestoricu siromašne djece k sebi na zajutrak.

„Majčice, ovo su moji drugovi, ali njihovi roditelji nijesu tako imućni, da im dadu bolju odjeću i obuću, a hrana im je vrlo slaba, pa neka dođu k nama, da se sjećaju na svoju prvu svetu pričest", tako je govorio Ivica majci.

„Pa dobro, neka dođu, dijete moje!"

Djeca su lijepo zajutarkovala, a poslije toga igrala su se s Ivicom do podne.

I prije nego što su otišla, dala je majka svakomu po dar. Jednomu kaputić, drugomu hlačice, trećemu cipelice. Djeca su bila radosna, pa su

vesela srca otišla k svojim roditeljima. Najviše se veselila Ivičina majka, koja je u tihoj svojoj molitvici govorila: „O, dobri moj Spasitelju, opčuvaj dušu miloga moga djeteta za vazda tako čisto i nedužno, da služi jedino tebi i da se u blaženoj sreći sjedini s tobom u tvom vječnom raju".

Majčina uspomena.

Barici je bilo 12 godina, kad je trebala da primi prvu svetu pričest. Već je dugo vremena pripravljala se zdušno i pobožno, da doista čistim i nedužnim srcem primi svoga Spasitelja. I opravica joj bijela bila već gotova, još joj majka obećala kupiti i bijeli vijenac za glavu. A kad joj je i to kupila, tad je u pravoj slici nedužnog anđela mogla da stupi pred žrtvenik Božji.

I nadošao taj svečani dan. Nestrpljivo je Barica očekivala čas, kad će zazvoniti zvono na svetu misu. Majka ju lijepo opravila, metnula joj vijenac na glavu. A njezini obrazi gorjeli su od radosti i uzbuđenosti. Pa kako i ne bi! Doživjet će najveću sreću, što čovjeka snaći može, da u svoje srce primi božanskoga Isusa. I majka je

pošla s njom u crkvu i ona je bila vanredno uzbuđena.

Kad je na Baricu red došao da primi svetu hostiju, tad joj navre sva krv u glavu, tijelo joj počne drhtati, a usnice joj šaptahu: Mili moj Isuse!

Majka je za njom stajala, suze joj orosile oči.

Poslije svete mise dobili su prvopričesnici spomen-sliku na taj svečani dan, pa su tad radosna srca pošli svojim kućama. A svi bijahu sretni i blaženi.

Majka je nešto prije došla kući, pa se već preobukla u kućno odijelo, kad je tek Barica došla. Ona je dočeka na kućnim vratima, pa je objeručke zagrli rekavši veselo: „Milo moje dijete! O da znaš, kako sam sretna!" A suze joj curkom curile iz očiju. Barica nije toliko opazila uzbuđenost svoje majke, jer je još uvijek i sama bila veoma uzbuđena. Ona pođe u sobu, odloži svoju svečanu odjeću, skine vijenac s glave i pođe u drugu sobu, gdje je sjedjela majka.

Opazivši majku, gdje sjedi kraj prozora, poleti k njoj:

— Zašto plačeš, majčice?, pitala je Barica.

„Jaganjče Božji . . . . . !"

— Ah, dijete moje, sretna sam i vesela.

— Pa zar onda moraš plakati?

— Ne plačem rad tuge, nego sam se zanesla mišlju u one lijepe dane, kad sam i ja klečala pred žrtvenikom, kao što i ti danas. Na glavi mi bio bijeli vijenac. Bila sam nedužna kao onaj ljiljan što u vrtu raste. Pa kad sam primila prvu svetu pričest, obećala sam svomu dragomu Spasitelju, da ničim, ni najmanjim grijehom ne ću okaljati onaj vijenac nedužnosti. I ja sam taj zavjet izvršila. Zato kad evo tebe danas vidim, gdje si u velikoj sreći primila našega dragoga Spasitelja u dušu, da te miluje i ravna, tad ću ti reći nekoliko materinskih riječi:

— Barice, dijete moje! Kao što ti danas duša jedino za Isusom čezne, kao što ti danas srce vjerno i nedužno kuca za tvoga dragoga Spasitelja, tako neka bude do zadnjega daha tvojega života. Ne dopusti, da ti ikoji grijeh okalja onaj vijenac, koji ti je danas resio glavu. Ustraješ li tako, tad ćeš mirnom dušom i sa čistim srcem ugledati sjajno lice Gospodina Boga, koji će nam na dan sudnji suditi za sve naše čine — dobre i zle.

Marijina prva i posljednja pričest.

Jednoga lijepoga proljetnoga dana čulo se iz škole veselo pjevanje. Pjevahu to prvopričesnici:

Za Tobom mi vene duša, Spasitelju moj!
Daj, da Tebe sretna kuša,
Daj joj pokoj svoj!
Dođi, dođi, Spasitelju moj,
Stan ne prezri srca moga,
Budi pokoj moj!

Svaka riječ miloglasne pjesme prodirala je u siromašnu kućicu, gdje je jedna žena sklopljenih ruku molila nekog čovjeka: „O budite milostivni toj nevinoj dušici, pošaljite kuda druguda dijete!“ „Ne, baš ću je kod sebe zadržati“, odgovori čovjek. „U mojemu gospodarstvu nužno mi je ljudi, a Marija mi baš dobro dolazi. I onako sam joj dosta dugo bio badava skrbnikom, pa sad kad mi može lijepo pomoći, zašto je ne bih uzeo k sebi.“ Sirotna žena stala naricati.

„Za ime Božje, ne budite okrutni!“ moljaše ona.

„Zar želite upropastiti ubogo dijete, koje je

najbolje u cijelom mjestu? Zar Vas nije Boga strah?“

„Čega bih se plašio?“ srdito će gostioničar, „već mi je dosta Vašeg zanovijetanja. Moja je kuća poštena: pa zar i ja u njoj ne živim; valjada ću znati što mi je činiti. U ponedjeljak poslije Bijele nedjelje ima doći Marija k meni kao konobarica, i stvar je svršena.“ Tad zalupi vratima i ode. U školi su pjevala djeca;

Rana Tvojih melem blagi
L'jekom grijeha bud;
Samo pogled Tvoj mi dragi
Bolnu blaži grud.
Dođi, dođi, Spasitelju moj,
Stan ne prezri srca moga,
Budi pokoj moj.

U očajnoj tuzi podigne uboga žena obje ruke k nebu i zaplače:

„O Bože, budi volja Tvoja! Neka Marija radije umre, nego da dođe u onu zloglasnu kuću. Ja Te molim u ime njene dobre majčice!“

Marija je međutim sjedjela u školi i ponavljala neprestano pobožno molitvicu, koju će moliti prilikom prve svete pričesti. Kad su i pjevanje

djeca svršila, započne svećenik propovijedati. Mirno i pažljivo slušala su djeca svaku riječ svećenikovu.

„Nevinost je najskupocjenije blago i vrelo svih kreposti i sreće," govorio je svećenik. „Sačuvajte do smrti svoju djetinju nedužnost, onda ćete biti dobri i Bogu ugodni. Najsretniji su ljudi čista srca, jer je Bog s njima, a nebo im je blažena baština. Čistoća je najljepša i najdragocjenija odjeća, koja može resiti čovjeka. Tu je krepost dragi naš Isus najviše ljubio, jer je ona najljepši ljiljan u vrtu Gospodnjem."

„O djeco, ustrajte u čistoći i nevinosti, pa radije i umrite, nego da si grijehom dušu okaljate," tako je lijepo upućivao svećenik djecu. A njihove svjetle oči caklile su se od radosti, što će za koji dan primiti dragoga Isusa u svoje srce.

Marija je bila od svih najpobožnija.

Bilo joj je već 14 godina, a nije poznavala ni oca svoga ni majke. Jednoga dana dadoše je u njegu nekoj ženi. Ova ju brižno uzgajala i njegovala, pa je baš njezina zasluga, što je Marija bila tako pobožno i dobro dijete, a u školi najbolja učenica. I sad za nekoliko dana trebalo joj je prijeći u kuću onoga krčmara, da bude kono-

barica. Tko je samo malo poznavao grad, u kojem je Marica živjela, morao je zaključiti, da će taj korak biti za sirotu propast. Mnoge nećednosti čula bi odsad svaki dan, a to bi joj ogriješilo dušu.

Sat je vjeronauka minuo, djeca zapjevala još jednu kiticu lijepe one pjesmice, da je zvučno i pobožno ozvanjalo cijelom ulicom:

Prezret daj mi sv'jeta toga
Varav uv'jek sjaj,
Da u stanu srca Tvoga
Meni bude raj.
Dođi, dođi, Spasitelju moj,
Stan ne prezri srca moga,
Budi pokoj moj!

Kad se je i učenje završilo, pođe Marija mirno kući k svojoj uzgojiteljici. Ona nije ni u snu sanjala, kakovo joj se zlo sprema, pa je starica odlučila, da joj o tom prije prve svete pričesti ni riječi ne kaže. Neka je primi u najvećoj nedužnosti, a potom će joj sve otkriti. Međutim je odlučila, da će pobožno moliti, da se ne dogodi, što je gostioničar naumio.

Nježno zagrli Marija staricu.

„Bi li smjela još malo u crkvu poći?" umoli

Marija. „Ja bih tako rado još tamo molila, jer je sutra velika ispovijed."

„Hodi, dijete, i moli se, moli za se."

Poslijepodne drugoga dana ispovjediše se prvopričesnici, a idući dan — baš na Bijelu nedjelju — primit će po prviput Spasitelja u svoje srce.

* * *

Bijaše neobično vruć dan ta subota. Sunce je žeglo, a zrak je bio sparan. S jedne strane neba navlačili se oblaci, kao da će već u ožujku burom osvanuti.

Marija je došla kući; već se ispovijedila.

Oblaci se navukoše na nebo i svud se zamračilo. Munje su sjevale, a gromovi tutnjeli žestoko. Bijaše to prava oluja.

Vrata se otvoriše, a u sobu stupi gostioničarka s velikim kišobranom u ruci.

„Marice, leti u šumu; muž mi je tamo, a nema kišobrana. Poleti što brže možeš!"

Marija pogleda svoju uzgojiteljicu, uzme kišobran od gostioničarke, i rastvorivši svoj, pohita na ulicu. Tek što je prestupila prag od kuće,

spustila se kiša uz užasno nevrijeme. Kao brza munja letjela je Marija u šumu.

Strašna je bila mećava. Sijevalo je i grmjelo kao zà najtoplijega dana.

Marija se nije bojala. Pouzdano gledala je k nebu i žurila se svojim putem. Do šume valjalo joj ići pô sata. Lice joj se ovlažilo znojem: tako se žurila.

Napokon je došla u šumu, gdje je bio gostioničar. On se bio zaklonio u gusti grmak, da se što bolje očuva od toga neugodnoga nevremena.

„Hvala Ti Bože, evo Marice!" poviče joj on već iz daleka, a njoj se osmiješi lice.

„Ti si se veoma žurila, da me nađeš, ali natrag ćemo nešto laganije: ja ne mogu tako brzo," reče on.

Išli su natrag. Debeli gostioničar išao je tako lagano, da bi Marija za to vrijeme već dvaput taj put prešla. Bura se malo utišala, ali je kiša još uvijek lijevala kao iz kabla, pa je u tili čas upravo jako zahladilo. Marija se tresla od zime, pa prevukla preko prsiju svoj maleni rubac, što ga je imala oko vrata.

Najednom zahukne jak vjetar i u tili čas

odnese gostioničaru kapu u potok, što je nedaleko tekao. Marija to opazi i poleti odmah za šeširom, ali uzalud — već je bio daleko otplivao po vodi.

Gostioničar se bojao, da će se nahladiti, jer mu je glava bila ćelava.

„Još ću se i prehladiti, a vjetar oštro brije".

Marija doskoči njegovoj bojazni. Skine svoj rubac, što je imala oko vrata, ponudi ga gostioničaru, da njim prekrije svoju ćelavu glavu, onako ih ovdje nitko ne vidi, a kad dođu u selo, tad će ga moći opet skinuti.

„Ti si veoma dobro dijete", reče gostioničar radosno, uzme rubac i njim omota svoju glavu.

Zrak se sve više i više ohlađivao, dok napokon nije pomiješano padala kiša uz debele krpe snijega.

Marija probledjela i drhtala od zime; ozeblo joj i srce. Prije se ono uznojila, a sad se mora korak za korakom lagano vući po toj hladnoj mećavi.

Napokon nakon tri četvrti sata prispješe u selo; a tad Marija bez oklijevanja otiđe kući.

Kad je stupila u sobu, uplašila se uzgojiteljica, kako je bila blijeda i drhtava.

„Sad brzo u krevet, da se čim prije ugriješ!"

govorila joj ona. Tad skuha čaja i donese joj da popije.

Drugoga dana već s rana jutra osvanulo je vedro nebo i milo sunašce obasjalo zemlju svojim zlaćanim zrakama.

Marija je već ustala, nije ni pravo spavala od uzbuđenosti i sreće koja, će je danas snaći. Cijelo je jutro samo molila i jedina joj misao bila: prva sveta pričest.

„O kako si blijeda, dijete moje", reče joj starica, kad se Marija redila i oblačila.

„Ah, tako mi je voljko pri duši, kao da ću sad na — nebo", reče Marija i ogrli staricu.

Pođoše u crkvu. Svi se čudom začudiše, kad su opazili, da je Marija danas tako blijeda, usnice joj poplavljele — a dosad je uvijek bila zdrava i rumena. Ali kad je pred žrtvenik Božji kleknula i kad joj svećenik metnuo u usta svetu hostiju, obli je rumenilo, a oči joj radošću sijevnuše.

No već poslijepodne nije mogla u crkvu. Groznica je shrvala i bacila u krevet. Liječnik je zabrinuto gledao, kad je došao da je pregleda. Drugoga već dana saopćio je dobroj starici, da

je s Marijom zlo i da se on ničemu dobromu ne nada.

Marija je u vrućici neprestano bulaznila. Najednom se s kreveta izdigla, pogledala oštro staricu; pa je upitala:

„Majko, zar ću ja morati umrijeti?"

„Zašto, dijete?"

„Tako, ja mislim", glasio je odgovor.

„Vidiš, mila majčice", nastavi Marija, „ja se baš ništa ne bojim od smrti. Pa da baš danas dođe gospodin župnik i da mi kaže, da ću još ovaj čas umrijeti, ja bih mu odgovorila: Veoma rado umirem, ako je to volja Božja. Tako mi je voljko, jer se ničega ne bojim. Mili naš Spasitelj rastvorenih ruku čeka na nebeskim vratima, koji u njegovoj milosti umire. U njegove ruke prelazi duša naša. A toga se ja ne bojim; šta više, ja se veselim, da ću čim prije ugledati njega, a on će me tad milostivo povesti u nebo. O, kako ću ga onda još više ljubiti, uvijek i neprestano".

„Pa dobro, dijete moje, ja ću ti reći sve; ti ćeš doista naskoro umrijeti".

„Govorite li istinu?" upita Marija, a lice joj

osu krasno rumenilo, baš kao i onda, kad je primila prvu svetu pričest.

„Zar doista?"

„Doista, dijete moje", a bô prekine riječ dobroj starici.

Marija sklopi ruke pa reče naglo: „Onda neka odmah dođe gospodin župnik".

„Pa dobro, doći će".

Župnik je došao i pružio joj posljednju pomast. Marija je taj svečani čin obavila s neobičnim mirom i s uzornom pobožnošću. Cijeli izražaj njezinog lica odavao je, da se smrti veseli, a ne da se od nje plaši.

Malo zatim počne opet bulazniti, molila je opet na glas.

Stara je žena bdila nad njom. Oko jedan sat poslije ponoći usne. Za čas probudi je pjevanje.

Odmah pogleda na Marijin krevet. Ona je ležala, oči joj zatvorene; na usnama joj slatki osmijeh nedužnoga mira, pa je tiho pjevala:

I ja hoću biti ovca Tvoja,
Vjerno ići za Tobom ću svud;
Glas ću slušat premili Tvoj vazda,
Nit od Tebe ja ću ići kud.

Uboga žena zaplače gorko — i Marija se na to probudi.

„Majko!"

„Što je, dijete?"

„Reci ljudima, neka mi ovu pjesmicu pjevaju, kad me budu nosili na groblje".

„Hoću, dijete moje".

„A gospodin župnik neka o tom propovijeda ja ću s neba slušati, što će on govoriti".

Marija spusti glavu i legne na stranu.

Starica je opet zadrijemala, ali je opet pobudi Marijin povik. Jako je podigla glavu i gledala je blaženim očima baš onako, kao što gledaju oni, koji će za čas kasnije biti u vječnosti. Ruke je podigla k nebu, lice joj se rumenjelo.

„O, majko, kako je to lijepo — veoma lijepo," poviče slabašnim glasom.

Ruke joj naglo padnu, glava klone, i bijaše mrtva.

Dva dana po tom bijaše sprovod.

Sunce je sjalo veličajno, ptičice su umiljato pjevale, cvijeće je mirisalo, a svako i najtvrđe se srce smekšalo, kad je vidjelo, kako šest učenica u bjelini nose Marijin lijes. Tad su ga položile na

usku dasku, po kojoj su lijes spustili u grob, a po tom zaori stotina dječijih grla:

I ja hoću biti ovca Tvoja,
Vjerno ići za Tobom ću svud;
Glas ću slušat premili Tvoj vazda,
Nit od Tebe ja ću ići kud.

Dobra djeca.

Pred nekoliko godina pođoše neki redovnici po Engleskoj, da propovijedaju svetu vjeru. Tom su prilikom ujedno ispovijedali i pričešćivali pobožne kršćane, te su i djecu pripravljali za prvu svetu pričest.

Došli su u jedan veoma oskudan kraj. Mnoga su djeca dolazila k pobožnim redovnicima na pouku, a mnoga su od njih bila veoma daleko na stanu, pa su dolazila i na pô gola i bosa.

Redovnik je vidio, kako se gdjekoja djeca srame svoje sirotinje. Tad je jednoga dana u veoma lijepoj propovijedi prikazao djeci ubožtvo dragoga Isusa. I On je bio ubog, pa zato i voli onu djecu, koja su mu u tom slična. Stoga ne valja od djece, da se stide svojega siromaštva.

Tad su djeca još radosnije dolazila.

I skoro je osvanuo svečani dan prve svete pričesti. Veoma mnogo bose djece došlo je toga dana u crkvu. Brižne majke nastojale su istina da oprave lijepo svoju djecu za taj svečani čin. Odijelo su još nekako mogle smoći, ali cipela ni otkud.

Svećenik je služio sv. misu, a djeca su željno čekala čas, da pristupe k štolu Gospodnjem.

Sva djeca pokleknula, i već je svećenik htio da djecu pričesti, ali je morao pričekati.

Sva ona djeca, koja su bila obuvena, stadoše od reda svlačiti svoje cipelice, — da bosa primu Spasitelja, a i zato, da razvesele one, koji su bili bosi.

To je neobično ugodno djelovalo na onu siromašnu djecu, kad su opazila kršćansku ljubav svojih bližnjih. U crkvi nije bilo čovjeka, kojemu nije u tom času suza orosila oko.

Pavao.

Francuska je revolucija po napredak kršćanstva veoma štetno djelovala. Kao što je po svim ostalim gradovima i selima ponestalo kršćanske pobožnosti, tako je to bilo i u općini Saint Corneille (Sen Kornej). Mržnja, svađe, tužakanje, to bijaše na dnevnom redu, pa se to prenosilo od roda na rod. Najžalosnije je pak bilo s mladeži. — Raspuštenost i opačine bijahu joj najljepše kreposti. Četvrta zapovijed Božja nije za njih ni vrijedila, tako su je gazili. U nedjelju bijahu krčme već u rano jutro prenapunjene, a iza ručka bijahu plesne dvorane pretijesne, da u njima može plesati sva mladež. Napokon se nije ni činila razlika između nedjelje i radnih dana.

Skrbni župnik nastojao je svim mogućim sredstvima i na sve moguće načine, da svoje ovčice privede na pravi put, ali mu trud bijaše uzaludan.

Pa i ta najokorelija općina promijenila se u čas. Nije trebalo ni dvadeset godina.

Sad mjesto u krčmu polaze nedjeljom u crkvu, a one mržnje, što je prelazila često od roda na rod, nestalo je.

Neki gladni lihvar, koji je sjajno svoj posao vodio, morao je otići, pošto je društvo sv. Vinka opnabavljalo sve, što je bilo potrebno za čitavu općinu i pazilo na red svojih župljana.

Kad su zatvorili još i dvije gostionice, te je ostala samo jedna, onda je lako shvatljivo, da je za kratko vrijeme primalo svete sakramente sve, što je bilo kršćansko.

Pa tko je načinio, da se je ta općina tako naglo promijenila? Bijaše to dječak, imenom Pavao, a bilo mu 12 godina. Njegovu savjesnu pripravu i neobičnu pobožnost za prvu svetu pričest opazili su mnogi.

To je malo primirilo župnika, koji je bi već očajavao. Ali je odmah zatim uzdahnuo, rekavši: „Pavao će biti kasnije, kao što su i ostali. Poslije prve pričesti otkrenut će odmah crkvi leđa; nekoliko mjeseci zatim ne će me više ni pozdravljati, a onda će me napokon grdjeti i raditi težačke poslove nedjelom kao i radnim danom."

U Pavlu se župnik prevario! Pred samu svetu pričest sabere Pavao svoje drugove oko sebe, pa im reče: „Dragi moji drugovi! Božjom milosti dođoh na jednu sretnu misao, pa ako je saslušate i usvojite, bit ćemo mi i sva naša općina sretni. Zavjerit ćemo se jedan drugome, da ćemo na godinu opet obaviti skrušeno uskrsnu svetu

pričest, a na godinu ćemo se zavjeriti opet za drugu godinu i tako dalje. Mlađi drugovi, koji će za nama primati prvu svetu pričest, ići će za nama, pa će nas tako biti od godine do godine sve više. Tim ćemo ujedno razveseliti gospodina župnika, koji se sigurno veoma žalosti, gdje ni jedan prvopričesnik njegov ne ostaje Bogu vjeran."

Svi drugovi pristanu jednodušno na njegov prijedlog i zavjere se ozbiljno. Nu žalibože mnogi nijesu držali svoje zavjere, jer je bilo mnogo zlih primjera, koji su ih zavađali. Osim Pavla ostadoše još trojica vjerna svojoj zavjeri. Oni su godimice obnavljali svetu pričest i uvijek se zavjeravali, da će to činiti i na godinu; oni su se redovno molili Bogu, pohađali su službu Božju, pa su se držali čvrsto svih onih zapovijedi, koje propisuje Crkva katolička.

Često su dolazili k župniku, a on bi svagda zaplakao, kad bi ih vidio. A oni? Zar mislite, da nijesu bili sretni? I te kako! Veselili su se što im je Bog dao toliko kršćanske jakosti, da ih nijesu s pravoga puta mogle svratiti nikakove kušnje, kakovih je bilo dosta, nego ostadoše vijerni svomu Bogu.

Već prve godine pričestili se ne samo o Uskrsu, nego još i tri puta; a svi su se tomu čudili.

Isto su tako svečano slavili dan godišnjice svoje prve svete pričesti, pa su se i taj dan pričestili.

Već toga dana vidio se učinak njihovih primjera. Pet drugih mladića priključi se k njima, pa se primivši pobožno svetu pričest, zavjere, da će to i do godine učiniti.

I od tog doba išlo je sve bolje i bolje. Za pet godina povećala se znatno ta Hristova četica. Bilo ih je već trideset, a njihov lijepi primjer djelovao je još jače, jer oni prvi bijahu već odrasli mladići.

Svi su vidjeli, da su Pavao i njegovi drugovi veoma radini i marljivi mladići; k tomu miroljubivi i dobri prijatelji, a usto mudri i trijezni općinari.

Sve jače i jače djelovao je lijepi primjer Pavlov.

Kad se Pavao zakanio ženiti, a s njim i nekoliko njegovih drugova, odaberu pobožne i valjane djevojke, pa se tako u kratko doba stvori u toj općini do trideset pravih kršćanskih obitelji.

U kratko: sad nije moći raspoznati, da je to općina Saint Corneille. A sve se to ima zahvaliti jednom djetetu — nježnom srcu, koje je prviput sveto primilo svoga Spasitelja. Pavao je dokazao, što znači držati zavjernu riječ, a to je tim za njega časnije, što je bilo Bogu na slavu, a duši njegovoj na spasenje.

Ljiljan.

Maloj Mirici bilo je 11 godina. — Bijaše to dobro dijete, da je bilo pravo veselje svojim dragim roditeljima. A i roditelji su je doista silno voljeli. Ona je imala uvijek lijepe opravice, nove cipelice, a kosu joj majka svakim danom sapletala, da je u svem bila kao od šećera.

No kako je tek bilo, kad je došlo vrijeme da Mirica pođe na prvu svetu pričest. Već više mjeseci prije toga mislila je ona o tom, pa je često znala reći majci: „Majčice, kako to vrijeme lagano prolazi; ja bih već tako rado, da jednom dođe onaj svečani dan: dan prve svete pričesti."

A majka bi je redovno tješila: „Doći će i to, dijete moje! Vrijeme leti";

Te godine nije se mogla obaviti prva sveta pričest na Bijelu nedjelju, nego su je prenijeli na blagdan svetoga Alojzija. To je još više rastužilo malu Miricu, pa je čisto tugaljivo plakala rekavši: „To vrijeme valjda ne će nikada ni doći!".

Jednoga ljetnoga dana sjedjela je majka u vrtu a malo zatim došla k njoj i Mirica. Mirica je skakutala po stazama, hvatala lepire, a kad bi se na koji ružin trn ogrebla, gorko bi zavrisnula. Majka bi je svakiput zapitala: „Što ti je za Boga, Mirice?"

I letjela je ona za lepirima po cijelom vrtu, kad se jedan lepir zaustavi na lijepom ljiljanu. Mirica pohrli za njim, već je blizu njega, sad na će ga poklopiti svojim slamnatim šeširićem, kad u isti mah, odleti lepir, a ona tako jako udarila po ljiljanu, da je odbila dva lijepa cvijeta. Kad je to opazila majka, ukori je rekavši: „Što si to učinila, Mirice? a što ćeš sada nositi u crkvu na dan sv. Alojzija? Zar ne znaš, da to samo za Tebe čuvam."

Mirica se zbunila, jer nije bila vična, da je majka kori, pa odvrati: „Ja znam, majčice, da sam pogriješila; ali zar ne majčice, da se ti na

mene ne srdiš ozbiljno? Reci de! Da li se ozbiljno srdiš?"

Majka joj pogleda u oči, koje su joj bile suzama ovlažene, pa nastavi: „Znaš li ti, dijete moje, tko je stvorio sve ovo lijepo mirisavo cvijeće u vrtu? Sve je to stvorio dragi Bog, da njime okiti i ukrasi vas svijet. To je njegovo cvijeće, jer vidiš, da mu on podaje i hrane i toplote i svjetlosti, da što bujnije raste. A vidiš li, kako je nježno to cvijeće?"

Majka sad podigne onaj jedan cvijet, što je ležao na zemlji.

„Pogledaj ga, je li ti se dopada?"

„Veoma je lijep, dopada mi se. Samo mi reci, majčice, zašto mi to cvijeće, baš te lijepe bijele ljiljane nosimo na dan sv. Alojzija u crkvu?"

„Čuj me, sve ću ti reći. Ljiljan ima bijeli cvijet, a bjelina je boja nevinosti. Kad je naša duša čista, kad nije okaljana nikakovim grijehom, tad je prilična ovomu cvijetu — tad je i nevina i nedužna. Čim ma kako sagriješimo, tad nam nije više duša čista i nedužna, nego je zamrljana mrljama grijeha. Pa kad nam je ovako duša čista, tad u crkvu nosimo ljiljan zato, da i vidljivim

znakom pokažemo dragomu Spasitelju, da nam je duša tako nevina, kao što je lijepi taj cvijet. Sva dobra djeca, koja pristupaju k prvoj svetoj pričesti, imadu biti nedužne duše, jer samo u takovim dušama hoće da stanuje božanski Spasitelj. A čim okaljamo svoju dušu, svoje srce grijehom, tad Spasitelj nije više u nama, niti smo tad njegova djeca. No nije dosta da samo na dan prve svete pričesti budemo čista i neokaljana srca, nego treba da tako ostanemo kroz sav svoj život, te da s takovim srcem uđemo i u život vječni".

„O majčice moja mila, ne dao Bog, da ikad ičim ogriješim svoju dušu!"

Majci na to kane radosna suza na oko, pa objeručke zagrli svoje milo dijete i reče: „Bog Te blagoslovio!"

Sveta moć.

Desetgodišnja djevojčica, imenom Terezija, postala je uslijed neke teške bolesti gluhonijema. Sve nade i pokusi liječnika bili su uzalud. Pošto je do to doba već nešto učila, umjela je svoje misli izražavati različitim znakovima ili bi ih na

svojoj pločici napisala. No od onoga doba, kada je sirotica tako teško stradala, bivala je svakim danom pobožnija. A kad joj bilo 14 godina, molila je i molila, da je pripuste k prvoj svetoj pričesti. Ona se savjesno i pobožno pripravljala, pa se pouzdano nadala, da će joj jedino tim dragi Isus pomoći.

I nadošao je dan, kada je Terezija imala primiti prvu svetu pričest. Kako se sirotica pobožno pripravljala i molila! A kad joj je svećenik položio svetu hostiju u usta, začuje najednom glasove orgulja pa reče tiho sama sebi: „Gospodine i Bože moj!"

Skrušena srca pala je tada na koljena; suze joj orosiše mlado lice. Sve je jače i jače čula orgulje i sve jasnije razbirala skladno pjevanje.

Kad je izišla iz crkve, pozdravi glasno svoje saučenice, a s dragim roditeljima i rođacima izgrli se srdačno — rekavši im veselo: „Dragi oče, draga majko!"

Svjetina je u tili čas zamuknula, kad je opazila, što se dogodilo; hvaljaše Boga, koji je Tereziji pomogao.

Svilena haljina.

Bila je djevojčica, a zvala se Ljubica. Ona je željno očekivala, kad će osvanuti onaj svečani dan, da primi prvu svetu pričest. Nekoliko dana pred tim odluči njena majka, da je tom prilikom neobično razveseli.

„Ljubice", reče joj, „ti se veoma brižljivo i savjesno pripravljaš, da u čisto srce primiš Gospodina Isusa. Duša ti je sada urešena ponajljepšim krepostima, pa sam zato odlučila, da mi se s toga obućeš u što krasnije odijelo. Pođi sa mnom!" I odoše u drugu sobu. Tamo je na stolu bila prekrasna svilena haljina. Majka se nadala, da će to Ljubicu veoma obradovati. Ali se prevarila. Ljubica je neko vrijeme ukočenim pogledom promatrala tu svilenu haljinu, pa najednom uzdahne bolno.

„Što ti je za Boga, Ljubice? Zar se nimalo ne veseliš tako krasnoj haljini?" upita začuđeno majka.

Ljubici navru suze na oči pa odvrati: „Ah, majčice! Kako li su sretna ona uboga djeca, koja sad ne će dobiti nove haljina! Ona se jedino vesele tomu, što će primiti u svoje srce dragoga

Isusa, a ja ću morati radost podijeliti na dvoje. Veselim se veoma, majčice, dragomu Isusu, a moram se veseliti i novoj haljini. Ne mila majčice, ja ti se zahvaljujem za haljinu, pa mi dopusti, da idem u ovoj običnoj svojoj haljini na prvu svetu pričest".

Majci se orosiše oči suzama i dopusti Ljubici, što je molila.

Moj Isuse, jesi l' tu . . . . .?

U jednome irskom odgojilištu *odlikovalo* se jedno dijete vanrednom *pobožnošću i djetinjim* pouzdanjem u Božanskoga *Spasitelja. Bijaše* to mala Dragica, koju su svi *nadasve milovali.* Njena dobra majka dolazila bi *često k njoj i* svakiput bi joj donijela nešto *rublja i* odjeće, a nikada nije uzmanjkalo i dobrih *kolača.* Dragica je slatko jela, podijelila bi *nešto kolača* svojim drugaricama, a onda bi obično *rekla:* „Jedan ću kolač odnijeti u crkvu momu dragomu Isusu." Njezin otac bio je veoma opak čovjek. Bio je odan žestokom piću, a usto je bio veliki huljitelj na dragoga Boga i njegova jedinorođenoga sina — Isusa

Hrista. Dragica je to dobro znala, jer je to vidjela dok je još kod kuće bila, a i sad joj je majka svakiput pripovijedala, kako joj nije moguće, da oca privede na pravi put.

Dragica obeća majci, da će ona to pokušati.

I zbilja, ona je pokušala.

Bilo je to jedne lijepe ljetne subote, kad se je skrušeno ispovijedila i pričestila. Istoga dana predveče, kad su se njene drugarice veselo igrale po dvorištu, pođe Dragica u crkvu. U crkvi nije bilo nikoga, a sveta tišina vladala je u njoj. Već se i mračiti počelo. Dragica je odmjerenim korakom stupala ravno k oltaru. Tamo je gorjela vječna luč. Došavši do oltara, poklekne, sklopi ruke, a duša joj zaroni u pobožnu molitvu. Usnice joj šaptahu tihu molitvicu. A molitvica joj bila pouzdana i sveta. Tad za časak skine s nogu svoje cipelice i popne se do svetohraništa, gdje prebiva vječni Spas. Dragica prisloni glavu na vrata svetohraništa i kucne tiho rekavši: „Moj Isuse, jesi l' tu?" Slabahni glas jekne po crkvi, da se tajanstveno ozvanjao od stijeni k stijeni. No Dragica ne dočeka odgovora. Već je bila nestrpljiva. Još jednom kucne upitavši: „Moj Isuse, jesi l' tu?",

a iznutra se začuje glas: „Da, tu sam ja, što hoćeš, dijete moje?" Bijaše to glas tajanstven, glas premiloga Spasitelja.

Dragica je za čas probledjela, jer ju je osupnuo taj glas, ali sabravši se nastavi: „Isuse moj, blagoslovi život mojega oca, da pođe putem pravim; da prizna Boga i njegove svete istine. Molim Te, usliši glas moj!"

I dragi Spasitelj je doista uslišao glas Dragičin.

U veoma kratko vrijeme popravio se njezin otac posve, krenuo je stazom uzorna života na radost svoje obitelji; Dragica je hvalila još više miloga Spasitelja, kad joj je bio toliko milostiv.

Pobožni mornar.

Na nekom parobrodu dogodio se ovaj slučaj: Između momčadi na tom parobrodu bio je i jedan mornar, koji se zvao Dinko. Kad je njemu bilo 10 godina, ostavio je roditeljski dom i pošao na more. Sad mu je bilo već 35 godina, a do to doba nije još primio prve svete pričesti. Nije imao ni vremena, a ni prigode, da to izvrši, premda mu je duša požudno za tim težila.

Na tom parobrodu — zvao se Kolumbo — nađe jednom svećenika, koji je ranjene vojnike pratio u Francusku. Dinko je bio baš određen da dvori svećenika, pa mu se i tako pružila prilika, da s njim govori. Već mu neprestano u duši govorilo, da je nadošao čas, kad će primiti svojega dragoga Spasitelja.

To se zbilo ovako:

Jedne noći, kad je svećenik mirno spavao, otvore se lagano vrata njegove sobe, a na vratima se ukaže neka crna sjena.

„Tko je Božji?“ vikne svećenik.

„Ne bojte se ničega, vele časni oče, ja sam: vaš poslužnik Dinko.“

„Što želiš? Zapali svijeću!“

Ubogi mornar počeo je tad pripovijedati na dugo i široko o svojemu predživotu. Najprije spominjao mladost, zatim svoje različno putovanje, a najljepše je prikazao svećeniku svoju živu želju, da primi prvu svetu pričest.

Još iste noći ispovijedio je dobri mornar sve grijehe života svojega svećeniku. Drugo jutro primio je Dinko kod svečane službe Božje prvu svetu

pričest. Kako je to bio ganutljiv prizor! Nije bilo čovjeka na parobrodu, komu oko nije zasuzilo. Zapovjednik je parobroda odredio, da se taj dan proslavi svečano.

Neopisivo veselje vladalo je doista na parobrodu, a najviše se veselio dobri mornar Dinko.

Mali Josip.

Pod nježnom paskom milosrdnih sestara u nekom indijskom gradu živio je dječarac, komu na krstu dadoše ime Josip. Činilo se, da je Duh Sveti veoma blagoslovno dijelio svoje milosti malomu Josipu. Kad bi i najmanju pogrešku počinio, smjesta bi dobježao k časnoj sestri, te je zapitao tužno: „Zar sad više nije Duh Sveti u mojoj duši?“ A kad bi i najmanje zamazao svoje haljinice, dotrčao bi do časne sestre, pa bi je bojažljivo upitao, eda li mu sada i duša nije tako zamazana. Pri svem tomu bi mu titrale one velike njegove oči, koje odavahu njegovu potpunu nevinost i dobrotu.

S velikim veseljem pobirao je mali Josip cvijeće i plodove po polju; pa kad mu rekoše, da

je to sve dragi Bog za nas stvorio, rekao bi on radosna srca: „O dobri Bože moj! Ti si ovo cvijeće, ove plodove za mene stvorio, Josip će Te iz dna duše ljubiti i činiti samo ono, što je Tebi ugodno i drago."

Mali je Josip veoma teško jutrom ustajao. Ali dragomu Bogu za volju priučio se i na to. Čim bi od sna rastvorio svoje lijepe oči, odmah se upitao: „Da li su već male ptičice zapjevale hvalospjev dragomu Bogu!" Tad bi i on ustao, pa bi obično rekao: „I ja ću poći k Bogu, da Ga slavim i hvalim." Kad bi zatim prolazio pokraj slike Majke Božje, tad bi je pozdravio: „Ave Maria!" (Zdravo Marijo!). Na blagdan sv. Josipa ispovjedio se dječarac prvi put. To bijaše za njega veoma radostan dan. Često je iza toga dana sâm sebi govorio: „O nikada, nikada ne ću uvrijediti dragoga Boga."

Jednom je opazio Josip lijepu sliku trnjem okrunjenoga Isusa, pa je zamolio časnu sestru, da i njemu splete tako trnovu krunu, koju bi rado nosio na glavi radi svojih grijeha, da tim bude naličniji dragomu Isusu.

I nadošao za Josipa najsvečaniji dan u njegovu životu. Bijaše to dan prve svete pričesti. O tko bi sad mogao opisati, s kakovim je veseljem, s kakovom radošću očekivao taj svečani dan!

Poslije svoje velike ispovijedi reče časnoj sestri:

„O kad bi sad mogao iz grudiju izvaditi svoje srce, da ti pokažem, da li je posve čisto!"

A onda je tužno nastavio:

„Sveti se je Alojzije onesvijestio od velikog pokajanja kod svoje prve ispovijedi. O kad bih mogao i ja oćutjeti u svom srcu toliko pokajanja! Ali Josip će samo gorko zaplakati radi svojih grijeha."

Iza toga vidjela ga opet časna sestra pred slikom okrunjenoga Isusa. Tamo je klečao. On joj reče: „Znaš li, što mi je rekao dragi Isus? Rekao mi je: „Dođi samo k meni, mali Josipe", pa očekivajući me s raširenim rukama nastavi: „veselim se, da ću ući u tvoje srce".

S pravom pobožnošću primio je mali Josip prvu svetu pričest, a ljubav njegova spram Isusa rasla je od dana u dan.

Otac i kći.

Pobožna neka djevojčica imala je sreću da primi prviput svoga Spasitelja. Kad joj je to vjeroučitelj saopćio, kliktala je od radosti, pa u najvećoj žurbi odletjela kući. Tamo je saopćila svoju radost i sreću svojim milim roditeljima; a ocu će napose: „Dragi moj oče! Ti vidiš, da sam ja vrlo srećna i radosna, ali i ti ćeš mi učiniti još jedno veliko veselje."

„Od srca rado, drago moje dijete, kako ti ne bi učinio veselje, ta samo reci, što želiš od mene."

„Ja ću ti reći", nastavi kćerka, „ako mi unapred obrekneš, da ćeš to i učiniti."

„Ali ako ne budem mogao izvesti što želiš?" odvrati otac.

„O da, da, ti to možeš veoma lako izvesti, samo do tebe stoji; tatice, zar ne, da ćeš mi obećati?" tako se mazila kćerka.

„Pa dobro, hoću. Nu ali sad mi reci, što to želiš."

Kćerka pristupi k ocu bliže i zagrlivši ga desnom rukom preko ramena, počne nježnim svojim glasom: „Dragi oče, ti ćeš mi radost i sreću uveličati, ako i ti pođeš sa mnom na svetu pričest. Mili oče! Već se dugo nijesi ispovijedao, a promisli dobro, zar te ne bi mogla svaki čas zateći smrt, a tako nepripravna."

„Vidjet ću", začuđeno će otac.

„Ne, ne, to nije tako; ti si mi obećao, da ćeš ići, to ne će biti lijepo od tebe, ako svoje obećanje ne izvršiš. Da, da, ti moraš sa mnom na svetu pričest!"

I otac je doista održao svoju riječ. Onoga dana, kada je dobra djevojčica primila prvu svetu pričest, klečao je do nje njezin otac, da se i on pričesti.

Bijeli ovratnik.

U Francuskoj življaše dječak imenom Gjuro, koji se već od svoje najranije mladosti odlikovao čednošću i pobožnošću. Osobitu je pobožnost pokazao, kada se pripravljao za prvu svetu pričest.

Bijaše tada učenik petoga razreda.

Onoga sretnog dana, kada je primio prvu svetu pričest, potraži svoga učitelja, pa mu reče:

„Odlučio sam, da ću dotle nositi ovaj bijeli ovratnik, koji sam imao na prvoj svetoj pričesti, doklegod po nesreći ne učinim koji smrtni grijeh."

Učitelj se vrlo začudio toj njegovoj odluci, pa ga ozbiljno upozori, da tu odluku nije tako lako izvršiti.

No dječak je doista izvršio svoju odluku. U početku su ga njegovi školski drugovi u čudu gledali, čemu nosi uvijek taj bijeli ovratnik, ali kad im je razložio svoju odluku, svi su se divili njegovoj jakosti i odvažnosti.

U toj svetoj pobožnosti rasao je dječak i sretno dovršio svoje nauke. Roditelji njegovi veselili se njegovu uzornu životu.

Tada nasta rat god. 1870. Gjuro bude pozvan za vojaka. U boju kod Klausa bude smrtno ranjen.

Dođe k njemu vojnički svećenik, pa ga upita, da li se kani ispovijediti.

„Velečasni gospodine", odvrati Gjuro, „nije mi poznato, da sam čim dušu ogriješio, jer sam se pred dva dana ispovijedio, nu želio bih primiti svetu pričest. Ali dopustite mi velečasni gospodine, da vas zamolim za malu uslugu, za koju držim, da ćete mi je drage volje izvršiti.

Ovdje do mene je moj telečak. U njem ćete naći bijeli ovratnik i krunicu, što čuvam od svoje prve svete pričesti. Te su mi dvije stvari neizmjerne svetinje, vama ih dajem, da ih pošaljete mojoj dragoj majci kao posljednji znak moje djetinje ljubavi. Dajte joj ove predmete, pa joj ujedno recite, da ovaj bijeli ovratnik još dodanas nijesam okaljao nikakovim grijehom, do evo u ovom osudnom času svojom vlastitom krvlju".

Majčina radost.

U malenoj sobi igralo se dijete, a do stola sjedjela mu majka. Majka je marljivo vezla, pa je samo katkad pogledala na dijete, koje se lijepo igralo. Bilo je u njega različitih igračaka: drvenih konja, sabalja i konjanika. Svu tu svoju vojsku poredalo je dijete u red, kan' da će sad na u boj. I svaki je vojnik imao svoju zadaću i službu. Bio je tu i vojskovođ; taj je naprijed jahao na bijelu konju, a za njim cijela vojska. Dijete je razgovaralo sa svojim vojnicima baš kao da bi bili živi.

Uto odbi na tornju sedam sati, a zatim se

začuje zvono na pozdrav Gospi. Majka ostavi svoj posao, prekriži se i pođe odmah do slike Majke Božje, pred kojom je gorjela vječna luč. Tamo je bilo i klecalo, gdje je majka pokleknula. Vidjevši to Mirko — tako se zvao mali dječak — pođe i on za majkom, pa i on klekne do nje, gledajući je pozornim okom. Moliti još nije znao: bile su mu tek tri godine. Samo je sklopio ručice na molitvu. Kadgod bi se majka prekrižila, tad bi i Mirko napravio znamenje križa, a kad je majka dovršila svoju običnu molitvu, tad je i Mirko ustao. Majka na to pogleda svoje dijete, radost je obuzme i u tren oka zagrli ga i pridigne k sebi u naručje.

„Milo moje dijete!"

„Majčice, reci mi, zašto je to sad zvonjelo?"

„Vidiš, dijete, da ljudi znadu, da je prošao rad ovoga dana, pa da se zahvale Gospodinu Bogu za sve ono što im je danas dao".

„A zašto se mi molimo Bogu, majčice?"

„Kazat ću ti i to. Vidiš, moj dragi Mirko, dragi Bog je stvorio cijeli ovaj svijet. On izdržava i upravlja svijet. Mi smo njegova djeca, a on naš dobri otac. Sve što u životu imademo, to

dobivamo od dragoga Boga, pa zar mi onda nijesmo dužni da mu se za sve to i zahvalimo? Ti si još malen, pa još toga puno ne znaš, ali kad jednom odrasteš, poći ćeš u školu, a tamo ćeš čuti sve to".

„A zašto dragi Bog nikada k nama ne dođe? Ja bih ga tako rado vidio. Je li on lijep?"

„Dragi Bog je svuda i na svakom mjestu. On nas vidi, ma gdje se mi sakrili. Njegovo oko svuda nas vidi. O ja znam, drago dijete, da bi mi ljudi bili mnogo sretniji, kad bismo mogli ugledati lice Božje".

Majci su gorjeli obrazi od radosti, kad je vidjela svoje milo dijete, kako radosno sluša i zapitkuje o dragomu Bogu.

„Majčice, hoćeš ti mene naučiti moliti, da se budem i ja znao pomoliti dragomu Bogu?"

„Hoću, dijete!"

I majka uzme za ruku dijete i odvede ga do slike Majke Božje, pa poklekmuvši obje, stane majka moliti: U ime Oca, Sina i Duha Svetoga .... Dijete je za njom lagano govorilo: „U ime Oca, Sina i Duha Svetoga ...."

Lijepo je bilo čuti pobožnu molitvu Mirka; bijaše to molitva čista i nedužna. Majci su drhtale riječi od silne uzbuđenosti, pa je hvalila Boga, da joj je dao tako dobro dijete.

Savio Domeniko na prvoj svetoj pričesti.

U zavičaju Domenika (u Italiji) vladao je običaj, da su se djeca između 11. i 12. godina prviput pričešćivala. No Domeniko bijaše vanredne sreće, jer je primio prvu svetu pričest već u 7. godini. Tu iznimku učiniše radi toga, što je Domeniko pokazao osobitu pobožnost i što se vanrednom urednošću pripravljao za taj sveti čin. On je s muževnim razumijevanjem shvatio znamenitost prve svete pričesti, pa su ga mnogi držali mnogo starijim, nego što je doista bio. A da je doista razumio, od koje je sreće i blagodati prva sveta pričest za svakoga čovjeka, najbolje dokazuju one riječi, koje je na taj svečani dan napisao na jednoj ceduljici. Na ceduljici bijaše napisano:

„Ovo je uspomena na moju prvu svetu pri-

čest, koju sam ja, Domeniko Savio, godine 1848. primio u svojoj sedmoj godini.

Ja ću ići vrlo često na sv. ispovijed i primat ću redovno svetu pričest, kako mi to dopusti moj ispovjednik.

Nedjelje i blagdane svetkovat ću osobitom kršćanskom pobožnošću.

Moja najveća radost bit će Isus i Marija.

Radije ću umrijeti, nego ikada sagriješiti."

Tu je ceduljicu metnuo u svoj molitvenik, iz kojega je redovno molio, pa ju je često pročitao i svakiput ponovo odlučio držati se svojega zavjeta.

Pozniji život pobožnoga Domenika svjedoči, da je ostao vjeran svojemu zavjetu i bio srećan.

I ti, mladi čitaoče, ugledaj se na ovaj uzoran primjer, pa na prvoj svojoj pričesti zavjeri dušu jedino Bogu. To će biti za te vremenita i vječna sreća.

****